

Žiť na Zemi, ale krátko, alebo žiť v nebi a navždy?

Zdravím vás, volám sa Renesme a mám 18 rokov. Doteraz som žila život ako každé bežné dievča. Môj najväčší problém bol, čo si zajtra oblečiem do školy, aké topánky si mám kúpiť, ako si upraviť vlasy a ďalšie vonkajšie úpravy človeka. Mala som bezstarostný život, ktorý som milovala, milujúcich rodičov, kamarátov, ktorí pri mne vždy stáli. Chodila som na strednú zdravotnícku školu, bola som tretiačka. Od detstva som snívala o tom, že budem pomáhať ľuďom. No keďže osud si nevyberá, tak sa stalo to, čo nečakal nikto. Ani ja. Jedného dňa som išla k lekárovi, pretože som bola chorá, tak som išla na vyšetrenie a tam nastal ten prelom. Zistili mi rakovinu a s tým aj posledné 4 mesiace života. Veľmi ma to zasiahlo a taktiež aj mojich rodičov a kamarátov. Nikdy som nebola ten typ človeka, ktorý svoje negatívne pocity dáva na seba poznať. Nevedela som, čo robiť, ako reagovať, proste nič. Dlhé dni som bola zavretá v izbe, aby som si to v hlave mohla dať do poriadku. No potom som si uvedomila, že s tým, že budem zavretá celý deň nezískam nič, len by som zbytočne strácala čas miesto toho, aby som si tie posledné dni života mohla užít s tými, ktorých milujem a hlavne stihnúť to, o čom som vždy snívala. Začala som tráviť ešte viac času s rodinou, chodili sme na rôzne výlety, s kamarátmi na rôzne stanovačky a zároveň som si splnila sen. Začala som navštevovať centrum, kde boli deti, ktoré utrpeli takou chorobou ako ja. Trávila som tam veľa času. Pomáhala som im k tomu, aby si viac užívali život, aby aspoň na chvíľu zabudli na to, čo im zmenilo život. A ani neviem ako toto všetko prešlo a zrazu môj život vypršal, zrazu som už neexistovala a ja už som nič necítila, nevidela, nepočula. Môj život a tomto svete skončil, no pokračuje v nebi, kde dávam pozor na mojich blízkych, ktorí tam dole ostali. Užívajte si život, kým môžete, pretože ľudia si v dnešnej dobe to, čo berú za samozrejmosť, nevážia a väčšinou je to to najvzácnejšie na svete. Je to niečo, čo nám nikto nemôže zobrať, len my sami, no pokiaľ sa o to starať nebudeme, tak to zmizne, je to zdravie.

Všetko spôsobuje osud, alebo je to len náhoda?

Milujem maľbu na plátno. Najlepšie bolo na tom to, že som sa živil tým, čo milujem. Môj nebohý otec mi raz povedal: „Rob to, čo ťa baví a nikdy nebudeš musieť pracovať.“ Spomeniem si na neho a jeho slová vždy, keď vstúpim do svojho vlastného ateliéru. Volám sa Mike a svoj celý čas trávim práve v ateliéri, kde robím na objednávky rôzne obrazy, maľby. V jeden deň som mal celkom dosť veľa času, tak som začal maľovať niečo z vlastnej fantázie. Namaľoval som ženu, ktorá mala modré oči ako nebo, ryšavé vlasy ako oheň a pehy, ktoré boli viditeľné len veľmi slabo. Dokončený obraz som odložil, a pobral sa domov, pretože už bol večer a k tomu sa spustil hustý dážď. Tak som ateliér zavrel, naštartoval auto a išiel preč. Cestou domov som videl niekoho s odstaveným autom ako sa snaží niekoho zastaviť. Tak som si pomyslel, že asi potrebuje pomoc. Rozhodol som sa zastaviť a spýtať sa toho človeka, či potrebuje pomoc, keďže počasie nebolo priateľské. Bola to žena, ktorá mala na sebe kabát, na hlave mala kapucňu a nad sebou držala dáždnik, takže jej nebolo vidno veľmi do tváre. Povedala mi, že dostala defekt, tak či jej s tým neviem pomôcť. V tomto čase bol dosť problém zohnať nejaký servis, ktorý by bol ešte otvorený, tak som jej ponúkol, že ju odveziem domov. Sadla si do auta a dala dole kapucňu z hlavy. Podakovala sa mi, podala ruku a predstavila sa mi pod menom Angelina. Keď som sa na ňu pozrel, tak som ostal ako obarený. Žena vyzerala presne tak isto, ako žena,

ktorú som práve namaľoval v ateliéri. Mala presne také modré oči ako nebo, ryšavé vlasy ako oheň a pehy, ktoré ste mali možnosť vidieť len veľmi slabo. Od tej doby prebehlo 5 rokov a máme spolu krásne dievčatko menom Stefany. Doteraz si neviem vysvetliť to, ako sa to mohlo stať.

Ublížená, no napokon zachránená

Moje meno je Anna, bývala som v jednej štvrti, kde prevládala pokoj a klud. Jedného dňa som sa dozvedela, že budem mať nových susedov, tak som sa aj tešila, pretože dlhé roky nikto vedľa môjho domu nebýval. Bola to rodina Kellenovcov, ktorí sa vraj presťahovali kvôli veľkému hluku v meste a nepokoj. Tak som im povedala, že si vybrali dobre. Mali jednu dcéru, ktorá sa volala Elizabeth, mala 7 rokov a bolo to veľmi zlaté dievčatko. Kellenovci si držali dosť odstup od všetkých a nejako nemali potrebu sa zoznámiť čo i len s jedným človekom z našej štvrte. Neriešila som ich a brala som to tak, ako keby v podstate vedľa mňa nikto ani nebýval, keďže to tak asi chceli. V jeden večer som sa vracala domov od kamarátky a začula som od Kellenovcov veľký krik. Začula som detský plač a krik ženy a muža. Nechcela som sa do toho starať, myslela som si, že asi Elizabeth niečo vyviedla, tak preto na ňu kričala. Išla som spať a nad ráno som sa zobudila na klopanie na dvere. Išla som sa pozrieť kto klope a predomnou stála malá Elizabeth s plačom. Spýtala som sa jej, čo sa stalo a všetko mi povedala, pretože to už ďalej nevedela znášať. Jej rodičia ju šikanovali, ukázala mi aj modriny, ktoré mala na tele a bolo to strašné. Nechcela sa už vrátiť domov a povedala, že takých rodičov nechce. Musela som to nejako vyriešiť, aby pykali za to, čo spôsobili nevinnému dieťaťu. Zavolať som policia a udala ich. Všetko sa dokázalo a Kellenovci išli tam, kde patrili. Do väzenia. Malá Elizabeth išla do detského domova, ale nebola tam dlho, pretože si ju osvojila jedna rodina, ktorá jej vynahradila všetku tú bolesť a mohla si konečne užívať detstvo tak, ako každé bežné dieťa. No a v našej štvrti prevládol zase pokoj.

Autor: Michaela Oláhová

Kategória: III.

Vek: 17

Škola: Stredná odborná škola, Hnúšťa